



23. půlnoc

James Patterson & Maxine Paetro

Cindy sledovala ze svého oblíbeného místa v zadní části soudní síně, jak Yuki vyslýchá sousedku Barbary Sullivanové Carol Linnertovou. Dějala si poznámky, když tu jí přišla textovka od Henryho Tylera, nakladatele a šéfredaktora *Chronicle*. Napsal: „Dvě těla na Baker Beach. Zavolej mi.“

„Moment.“

Cindy popadla svou těžkou cestovní tašku a protáhla se k východu, kde jí příslušník justiční stráže otevřel dveře. Jakmile byla na chodbě, zavolala Henrymu na jeho soukromou linku.

„Na tohle by ses měla podívat, Cindy. Na Baker Beach před dvěma hodinami vyplavily vlny ženu s dítětem. Peretti je na cestě, aby tě vyzvedl.“

Michael Peretti byl Cindyin oblíbený fotograf a kameraman. Díky tomu, že byl o hlavu vyšší než Cindy, mohl natáčet přes hlavy davu a prodrat se jím.

Cindy sjela výtahem do haly, a když vyšla do Bryant Street, rozhlédla se po Mikeovi. Uslyšela klakson, který ji dovedl k zelenému jeepu Comanche zaparkovanému ve druhé řadě na protější straně ulice. Cindy přeběhla na červenou, otevřela dveře spolujezdce a vyhoupla se do jeepu. Vždycky s sebou nosila policejní skener a teď ho vytáhla z tašky a položila na palubní desku.

„Mikeu, tohle je strašidelné.“

Peretti řekl: „Drž se, Strašidelná. A připoutej se.“

Poslechla ho.

Když Mike vyjel do provozu, zapnula Cindy skener a ladila ho, dokud nechytila čistý signál. Dispečink SFPD sháněl jednotky k ozbrojené loupeži v obchodu s alkoholem v Mission Street.

Peretti řekl: „Povím ti, co vím.“

Než dorazili do cíle, byla už Cindy v obraze; ženu s kojencem našli v příboji na Baker Beach, která byla nebezpečná za všech okolností. V těch vodách už zahynulo mnoho neopatrných plavců.

Ona a Peretti probrali možnost, že se mohla utopit, ale slovo „kojenec“ Cindy varovalo.

„Je možné, že by nějaká hloupá máma vzala miminko s sebou do vody,“ řekla, „ale instinkt mi napovídá, že to tak nebylo.“

Mike souhlasil ze stejného důvodu, který přiměl Tylera vytáhnout Cindy ze soudního přelíčení, které sledovali reportéři z celé země. Tenhle incident na Baker Beach až příliš připomínal případ Lorrie a Tary Burkeových.

A v současnosti neznal jejich vraha nikdo lépe než Cindy Thomasová.

Během té krátké doby, po kterou jsem sbírala síly k tomu, co mě čekalo, se hlučný dav, který se shromáždil u vjezdu na parkoviště, rozvášnil ještě víc. Strážníci hlídali u policejní pásky a odkláněli auta. Některá z nich zaparkovala na ulici a občas se někdo oddělil od stáda a zamířil na pláž pěšky. Hlídkové vozy projížděly po přístupové cestě a obracely je zpět.

Připojila jsem se k policistům za páskou, ale když se z davu strkajících se lidí vynořila Cindy, vyšla jsem jí naproti.

Byla jsem ráda, že svoji kamarádku vidím.

Ona však neviděla mě. Zavolala Conklinovi a ten nekompromisně zavrtěl hlavou. Znamenalo to ne, neřeknu ti nic, co bys mohla citovat. Rich se zachoval správně, ale já ji uslyšela říkat: „Ty *chceš*, abych něco napsala, Richi. Můžu vám *pomocť*.“

Cindy už pár případů rozlouskla.

K pásce přistoupil Brady s megafonem v ruce.

„Poslouchejte mě, všichni. Utište se.“

Brady, impozantní, svalnatý muž s platinově blond vlasy a náznakem jižanského přízvuku, se představil svým jménem a šarží. Dav skutečně ztichl, dychtivý poslechnout si, co má ten poručík na srdci.

„Vážení, tohle je čerstvá situace a nevíme, co se stalo. I kdybychom to věděli, nemohli bychom komentovat probíhající vyšetřování. Dámy a pánové od tisku, prosím vás, abyste laskavě nezveřejňovali fotografie zesnulých. Ještě nebyli identifikováni a nebyli vyrozuměni jejich blízcí. Jestli má někdo nějaké informace, ať zavolá na zvláštní linku. Neprodleně se mu ozve.“

Brady odříkal telefonní číslo a sklonil megafon. Zamířil ke mně, právě když na mě zavolala Cindy.

Došla jsem k ní a vzala ji za ruku.

„Cindy, nemůžu...“

„Lindsay, tohle mě děsí.“

„Mě taky.“

„Pořád musím myslet na Evana Burkea. Přiznal se, že zabil Lorrie a Taru, že ano? Dostali jsme správného pachatele?“

„*Jistěže* dostali,“ řekla jsem Cindy.

Cindy byla nesporný expert na Burkea, ale její sebedůvěra byla otřesena. Obávala jsem se, že se potýká s dopady své posttraumatické stresové poruchy, kterou jí Burke způsobil.

Řekla: „Do deseti minut můžu zveřejnit fotky a žádost o informace.“

„Je moc brzo, Cin. Možná už někdo nahlásil jejich zmizení.“

Policisté se rozestoupili a nechali projet dodávku soudního lékaře, která pokračovala po cestě na pláž.

„Musím jít, Cindy.“

Brady na mě zamával a společně jsme zamířili dolů na místo činu.

Brady, Conklin, Alvarezová a já jsme stáli na pláži a sledovali forenzní techniky při práci. Prohledali oblast ve snaze najít cokoli, co by mohlo souviset s oběťmi, ale přišli s prázdnou. A pak Charles Clapper vstoupil do vln příboje, stejně jako to udělal, když byla oběť na Baker Beach Burkeova vnučka a on byl nový velitel SFPD.

Tentokrát se k němu připojil Gene Hallows, který Clappera nahradil v čele forenzního.

Pracovali jako tým, Clapper popadl mrtvou ženu pod rameny a Hallows za nohy. Společně matku s kojencem stále připoutaným na hrudi zvedli a odnesli na souš.

Stála jsem poblíž, a přestože ta žena byla po nějakou dobu hříčkou vln, jsem poznala, že byla krásná. Teď jí z oblečení tekla voda. Kabát měla rozepnutý, takže byl vidět červenobílý svetr a tmavošedé kalhoty. Paže, které nikdo nadržel, jí visely bezvládně pod tělem. Z prstů a dlouhých tmavých vlasů jí kapala mořská voda. Ztratila jednu botu a její bosá noha vypadala otekle a až příliš lidsky.

To, co mě však málem srazilo na kolena, byl obličej jejího miminka. Nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Byl mu teprve rok a já měla v paměti jasný obrázek Julie v tom věku. Uličnické. Nebojácné. Rozesmáté. V tom se Julie nezměnila, ale vyrostla. Teď, když jí bylo skoro pět, zkoušela každý den něco nového, to, co tahle holčička...

Sledovala jsem, jak Clapper s Hallowsem položili mrtvoly na nosítka pokrytá plachtou a spolu s Claire a jejím týmem je zasunuli do dodávky. S Claiřiným svolením jsem si oblékla plášť a rukavice, nastoupila jsem zadními dveřmi a stála stranou, zatímco technik těla balil.

Forenzní je vyfotografovalo na pláži, Claire je ještě vyfotografuje na pitevně a obě sady snímků budou zaslány Bradymu. Než den skončí, založíme na ty dvě neznámé oběti složku a naše práce započne.

Claire řekla: „Linds. Musíme jet.“

„Jasně. Uvidíme se později.“

„Dej mi zbytek dne na vnější ohledání.“

Přistoupila jsem k ní a i v tom stísněném prostoru se mi ji podařilo obejmout. Pak jsem vystoupila z dodávky.

Zavolal na mě Brady. Svlékla jsem si plášť chránící můj oděv a nasedla k němu do služebního auta. Na zpáteční cestě okatě vypnul vysílačku, ale mně nebylo do řeči.

Řekl: „Lindsay. Poslouchej mě. Víím, jak se cítíš, a dokážu to pochopit. Ale potřebuju, aby ses rozzuřila. Dokážeš to? Pro tu ženu. Pro to děcko? Pro mě? Znáím tě od chvíle, kdy jsem sem přišel. Uzavřela jsi víc případů než já. Držíš rekord. Nechci, abys řádila jako smyslů zbavená, ale aby ti vztek pomohl přemýšlet.“

„Brady. Claire je ještě neprohlásila za zavražděné.“

„Řeknu to jinak. Jestli tu ženu a její dítě někdo zabil, musíme ho dostat. A opakuju, je to tvůj případ.“

Bylo mi to jasné.

Zpátky v denní místnosti jsem Bradyho následovala do jeho kanceláře. Když otočil hlavu a uviděl mě, poznala jsem, že mám problém. Očekávala jsem, že vyštěkne: „Co je?“

Předběhla jsem ho.

„Brady. Poslala jsem ti videozáznam vraždy Ralpa Hammera. Musíš se na něj hned podívat.“

Cappy a Chi se nemohli dostavit včas na poradu pracovní skupiny Blackout v 18.00, tak jsme my tři šli do prázdné rohové kanceláře a začali bez nich. Alvarezová nakreslila na bílou tabuli časovou osu a Conklin a já jsme vylepili fotografie Ralpa Hammera z pitevny. Od-táhli jsme si židle k otřískanému plechovému stolu a připravili se na práci, když tu se dveře rozlétly a vstoupil samotný Cappy.

„Chi musí dodělat pár věcí. Za chvíli přijde,“ řekl a spustil svých sto dvacet kilo na židli vedle Alvarezové. Cappy McNeil je proslulý detektiv z oddělení vražd, který pracoval dokonce i na případu Zodiak, a má rozsáhlou síť kontaktů informátorů po celé Bay Area a skvělého partáka v Paulu Chiovi. Chi má odslouženo polovinu let než Cappy, ale je neúnavný a dává naší jednotce k dispozici svůj mozek na úrovni člena Mensy.

Spolu s policií okresu Marin strávili McNeil a Chi den v Sausalitu, kde převrátili vzhůru nohama byt Ralpa Hammera ve snaze najít něco, cokoliv, co by mohlo pomoci dostat toho chlapa, co ho zabil. Z Cappyho výrazu jsem nedokázala nic vyčíst. Vypadal strhaně a stejně napjatě jako my ostatní.

Spustil své hlášení.

„Hammer měl pronajatý byt nad garáží kousek od Mill Valley. Používal i garáž, kde to vypadalo jako na skládce. Polovinu prostoru zabíraly pytle s nalezenými věcmi, které jsme sepsali: konzervami, starými časopisy, bublinkovou fólií a tričky dosud s visačkami. Druhá polovina garáže byla pro jeho auto.

Nahoře v bytě jsme našli další pytle s odpadem a hromady scénářů na podlaze. Osobní počítač jsme předali místním poldům. Jeho domácí řekl, cituju, „Cappy otevřel svůj zápisník a četl: „Ralph celý den spí a většinu nocí je pryč, nevodí si domů žádné ženské ani kamarády. Myslím, že Hammer je barman na půl úvazku a rádoby spisovatel.“

Cappy to shrnul konstatováním, že on a Chi nenašli nic, co by naznačovalo, proč by někdo Ralpha Hammera zabíjel.

„Ale,“ dodal s uličnickým úsměvem, „máme něco od našeho kámoše Chrise Famy. Je to buď velká, tlustá nula, anebo horká stopa.“

„Deset babek na to, že je to stopa,“ řekla Alvarezová.

Kéž by. Každý malý průlom by mě vystřelil do oblak.

Dveře se znovu otevřely a do místnosti vstoupil Chi v kabátu a s kravatou, v naleštěných polobotkách a s úhledným účesem. Omluvil se za zpoždění a navázal tam, kde nás Cappy nechal napínat.

Řekl: „Právě jsem domluvil po telefonu s Famou. V Hammerově autě, kde ho Blackout zastřelil, se našel výtisk Cindyiny knihy.“

„Páni,“ řekl Conklin.

Chi pokračoval: „Držte svoje nadšení na uzdě. V tomhle státě je spousta brunetek, ale jenom jednu vyplavily vlny na Baker Beach.“

Claire na mě čekala ve dveřích mezi recepcí a svými kanceláři. Něco se dělo. Mračila se a ruce měla zkřížené na hrudi.

„Vypadáš, jako bys chtěla někoho praštit,“ poznamenala jsem.

„To platí i o tobě,“ řekla.

„Beru na vědomí.“

Jo, zuřila jsem. Tým Blackout měl čtyři otevřené vraždy, záhadné video jedné z nich, ale žádné stopy vedoucí k vrahovi. A nejhorší na tom bylo, jak mi ta bezejmenná žena a její miminko připomínaly další mladou ženu, která se našla na China Beach a její dítě nalezené na Baker Beach. Shoda okolností? Nebo nějaké spojení?

„Dlouho tě nezdržím,“ řekla jsem. „Potřebuju znát tvůj názor na tu neidentifikovanou ženu.“

Claire se přestala mračit a podala mi zalepený balíček s ochrannými pomůckami. Oblékla jsem si plášť a rukavice a následovala ji chodbou.

„Je ti jasné, že jsem ještě neprovedla pitvu,“ řekla.

„Samozřejmě,“ přikývla jsem.

Znamenalo to, že mě Claire seznámí s tím, co zatím našla, bez finálního závěru. Rozrazila létací dveře a mně při vstupu do pitevny foukl do tváře chladný vzduch. Přímo naproti byla stěna z kovových zásuvek. Claire

k jedné došla, zatáhla za rukojeť a vysunula tělo ležící na nerezové desce a zakryté modrým bavlněným prostěradlem.

Claire stáhla prostěradlo a odhalila nahé ostatky ženy, kterou moře dnes ráno vyplavilo na písek. Ucítila jsem čerstvou ránu do srdce a nedokázala jsem se odvrátit.

„Tady je, co vím. Ta žena i dítě byly ve vodě asi den. Jedná se o zdravou, dobře živenou bělošku okolo pětadvaceti,“ řekla Claire. „Má jizvu po operaci apendixu a odřeniny na straně levé nohy a kolena. Tato poranění jsou posmrtná a nejspíš je utrpěla, když ji někdo vyhodil z auta.“

„Jak zemřela?“

„Tak daleko ještě nejsme, Linds,“ řekla. „Vím, že si myslíš, že jsme tohle už jednou viděly, ale tahle nemá na rozdíl od své předchůdkyně podříznutý krk.“

„Jak tedy?“

Claire si povzdechla.

„Podívej se na tyhle skvrny po stranách krku a otok vzadu. Pachatel držel silnou mladou ženu, která se nejspíš mohutně bránila, dost dlouho, aby ji zabil. Ten, kdo to udělal, měl sílu.“

„Sakra,“ řekla jsem, když jsem si to představila.

Claire mi položila ruku v rukavici na paži a mluvila dál.

„Nenašla jsem žádné známky sexuální aktivity. A měla tohle.“

Pozvedla igelitový sáček, který obsahoval svatební prsten a zasnubní prsten s jedním velkým diamantem.

„Nešlo o loupež. Tyhle pošlu do laborky spolu s jejich oblečením a nošítkem,“ řekla Claire. Zabzučel jí mobil, ona ho vytáhla z kapsy a natukala zprávu. Zarazila se a připsala pár slov.

„To je Edmund,“ řekla, zatímco komunikovala se svým manželem. „Mám zpoždění.“

„Ještě minutku, Claire,“ požádala jsem ji. „Forenzní okresu Marin našlo v autě Ralphi Hammera Cindyinu knížku.“

Je to výstřel naslepo, ale požádala jsem Hallowse, aby se podíval po jakýchkoliv otiscích, které nepatří Hammerovi. A pěkně jsem poprosila.“

Claire se podívala na hodinky a pak na mě. Řekla: „Asi si chceš poslechnout o tom kojenci.“

„Ano.“

Claire sklopila bradu a něco zamumlala. Při své práci se s mrtvými dětmi setkávala pravidelně, ale tahle čtyřnásobná matka vždycky nesla mladé oběti těžce. Já na tom byla stejně.

„Už toho moc nemám, Linds. Rentgeny neukázaly u žádné z obětí zložené kosti. Pachatel dítě udusil. Není to výjimečné, takže nejde o vrahův podpis. Miminka se takhle zabíjejí. To tělo ti ukážu zítra, ano?“

Přikývla jsem, znovu jsem Claire poděkovala a odešla. Právě jsem dorazila k zadnímu vchodu do Baráku, když mi zavolal Brady.

„Mám výjezd,“ řekl. „Dostali jsme zprávu z pohřešovaných osob. Ta neznámá se jmenuje Catherine Fleetová a její dcerka Josephina. Fleetovi bydlí na Russian Hillu. Manžel Brad Fleet je ve výslechové místnosti jedna s Conklinem a Alvarezovou. Čekají na tebe. Já se vrátím za čtvrt hodiny.“

Stála jsem u polopropustného skla v malém prostoru vedle výslechové místnosti jedna. Conklin vyslychal Brada Fleeta, urostlého muže přes třicet s předčasně šedivými vlasy, oblečeného v pomačkaném hnědém obleku. I beze zvuku bylo poznat, že je ovdovělý manžel Catherine Fleetové zdrcený.

Zapnula jsem si zvuk a brzy jsem byla v obraze. Fleet netušil, co se jeho ženě a dceři stalo, a prosil Conklina: „Řekněte mi, co ode mě potřebujete. Udělám cokoli, abych...“

To byla moje narážka. Zaklepala jsem na dveře, Alvarezová je otevřela dokořán a pustila mě dovnitř. Představila jsem se: „Jsem Lindsay. Seržantka Boxerová, pane Fleete. Je mi moc líto vaší ztráty.“

Přikývl a řekl: „Pořád nemůžu uvěřit, že se to stalo. Prostě nemůžu.“

Postavila jsem si židli vedle Fleeta, který si hluboce povzdechl a pak ke mně zvedl zrak.

Conklin řekl: „Pane Fleete, mohl byste povědět seržantce Boxerové to, co jste řekl nám o tom, kdy jste se s Catherine a Josie viděl naposledy?“

Fleet přikývl, ale nepromluvil. Nechala jsem na něho působit ticho a on za chvíli řekl: „Včera ráno. Ani jsem se s nimi nerozloučil.“

Vzlykl a pokračoval: „Víte jistě, že to jsou ony? Neviděl jsem jejich...“ Vytáhl mobil a ukázal mi fotku své ženy a dcerky. Plných života, rozesmátých.

„Všechno svědčí o tom, že jsou. Je mi to moc líto,“ řekla jsem. „Tak co mi můžete povědět o včerejším ránu?“

Fleet mluvil nejistě, jak si vybavoval poslední okamžiky, kdy viděl svou ženu a děcko živé.

„Jak jsem řekl, bylo pondělí. Cath vstala jako obvykle a vzala dceru na procházku do Ina Coolbrith Parku. Každý den se vracely tak, aby se se mnou stihly rozloučit, než jsem odešel do práce. Včera se nevrátily. Měl jsem strategickou poradu...“

Fleet se zatvářil zdrceně a z očí mu vytryskly slzy.

Conklin vyndal ze skříňky krabici papírových kapesníků a já Fleetovi řekla, aby si dal načas. Přitáhla jsem si výslechový formulář přes stůl před sebe a přelétla ho pohledem.

Conklin na něm podtrhl Fleetovu adresu a já věděla proč. Bydleli v Leavenworth Street, jen kousek od místa v Taylor Street, kde se našlo tělo Jacoba Johnstona. Naslouchala jsem Fleetovi a představovala si Catherine v tom posledním dni jejího života. Viděla jsem ji, jak se obléká do toho, v čem zemřela, a zapíná Josephinu do nosítka na hrudi. Pomyslela jsem si, že pokud byly její zvyky tak pravidelné, jak říkal její manžel, mohl vrah předvídat její pohyb. Přemýšlela jsem o tom, jak Fleet řekl, že očekával, že se jeho žena a dítě vrátí předtím, než odejde z domu, a když se jich nedočkal, odjel do práce. Strategická porada.

„Zavolal jste jí poté, co jste dorazil do kanceláře?“ zeptala jsem se.

„Ta porada se konala časně. Chodila na dlouhé procházky, mohla se zastavit a pozorovat mořské ptáky nebo tak něco. Starosti jsem si začal dělat, až když jsem se v době večere vrátil domů a ona tam nebyla. Tehdy jsem zavolal policii.“

Alvarezová řekla: „Pane Fleete. Musím se zeptat. Jak jste spolu vy a Catherine vycházeli? Byli jste svoji jak dlouho, tři roky?“

„Proč se na to ptáte? Já Cath miloval. Miloval jsem Josie. Byly mi vším. Nehádali jsme se. Nebyli jsme si nevěrní. Byla to skutečná láska. Slyšíte mě? Proč se to stalo?“

Položil hlavu na stůl a plakal do rukávů saka. Položila jsem mu ruku na rameno.

„Jsme na vaší straně, pane Fleete. Jsme s vámi. Celá sanfranciská policie chce najít toho, kdo to spáchal.“

Fleet se rozplakal ještě usedavěji a pak zvedl hlavu. Hlasem přerušovaným vzlyky nám vylíčil jejich příběh: on a Catherine pracovali ve stejné reklamní agentuře Ennis, Neiman a Bright. Tam se seznámili a zamilovali do sebe.

Řekl: „Cath a já jsme nepatřili do stejného oddělení, ale byla pracovitá a opravdu chytrá. A neústupná. Ale jak jsem řekl lidem z oddělení pohřešovaných osob, Catherine se po Josiině narození rozhodla dát si pauzu, protože s ní chtěla zůstat doma. Policie se mě ptala „Jak víte, že s dítětem prostě neodešla?“ Proboha, lidi. Kéž by to udělala.““

„Kdo může potvrdit, kde jste se včera pohyboval?“ zeptala jsem se.

Podala jsem Fleetovi psací podložku a propisku. Načmáral několik jmen, vrátil mi ji a vztekle se zeptal: „A co teď?“

Řekla jsem: „Musíme s vámi projít ještě pár věcí, pane Fleete. Hned se vrátím.““

Přeložil Ondřej Duha